

[Ahlmann-Ohlson]

af FN-observatører, de såkaldte fact-finding missions, men i virkelighedens verden er det ikke altid nok. Mere håndfast FN-indgriben vil ofte være nødvendig. Til trods for, at den humanitære fødevarerhjælp under FN's ledelse ofte lykkes, er der betydelige vanskeligheder ved disse operationer. Tag som eksempel situationen i Somalia, hvor snesevis af FN-soldater har mistet livet i kampen mod de væbnede bander, der fører en skrupelløs magtkamp uden hensyn til den uskyldige civilbefolkning. Det er tragisk, når FN-personale kommer til skade i en god sags tjeneste, men alle bliver vi nødt til at gøre os klart, at der er en risiko ved at intervenere i lande, hvor der ikke på forhånd er sikret opbakning af alle parter.

Alligevel mener Det Konservative Folkeparti, at FN fortsat skal tage et ansvar i de lande, hvor væbnede grupper eller regeringer – som i det tidligere Jugoslavien – maltrakterer deres eget land og folk.

Det Konservative Folkeparti ønsker at fastholde muligheden for at kunne bruge egentlig fredsskabende FN-styrker. Denne type styrker vil, når de udsendes, få mandat til – om nødvendigt med magt – at håndhæve en indgået våbenhvile og iværksætte foranstaltninger over for den part, der bryder våbenhvilen. Opstilling af den internationale danske enhed er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse en rigtig og i øvrigt konservativt inspireret beslutning, som forhåbentlig kan inspirere andre lande til at stille tilsvarende styrker til rådighed, så FN kan få den nødvendige handlekraft på dette område.

Det Konservative Folkeparti foreslog allerede sidste sommer nedsættelse af en international krigsforbryderdomstol. Vi er tilfredse med, at en sådan domstol nu ser dagens lys, og vi kræver de ansvarlige for grusomhederne i eks-Jugoslavien dømt, også selv om det i første omgang skal ske in absentia. Lørdagens grusomme begivenheder understreger betydningen af en sådan domstol.

Når FN internationalt forebygger konflikter, bør FN som i Kampuchea opmuntre til et lokalt samspil mellem den militære og civile sektor om løsning af fredelige opgaver. Dette bør være en af grundpillerne i den forebyggende udviklingsbistandspolitik.

Danmarks udviklingsbistand er stigende og godt på vej op over 1 pct. af bruttonationalpro-

duktet. Dermed placerer vi os som et af de lande, der yder den allerstørste bistand til den tredje verden set i forhold til vores størrelse. Det er derfor ikke rimeligt, at vores bistand fortsat skal øges. Nu bør Danmark i stedet koncentrere sig om at presse de øvrige udviklede nationer til at yde lige så stor en andel som Danmark, og samtidig skal vi stadig væk være kritiske og stille krav til modtagerlandene.

Et af de områder, hvor Det Konservative Folkeparti mener, vi skal stille skrappe krav, er, når det kommer til overholdelsen af menneskerettighederne. Alt for mange lande respekterer stadig væk ikke selv de mest basale menneskerettigheder, hvilket vi senest så dokumenteret i en Amnesty-rapport offentliggjort i sidste uge, og vi kan henvise til det netop afsluttede Kinabesøg, hvor bl.a. overgrebene mod Tibet blev fremhævet. Når vi påtaler den manglende respekt for menneskerettigheder, bliver vi ofte mødt med modargumenter om, at den vestlige fortolkning af menneskerettighederne ikke kan anvendes i de pågældende lande, hvor de sociale og kulturelle vilkår er markant anderledes end i Vesten, men det er en utiltalende forklaring. Det Konservative Folkeparti vil holde fast i, at menneskerettighederne er universelle, er udelelige og ukrænkkelige, og det er et synspunkt, der deles af menneskerettighedsgrupper i den tredje verden.

Endelig mener vi fra konservativ side, at man bør presse på for at få etableret det meget omtalte FN-højkommissariat for menneskerettigheder, som nu også ser ud til at komme.

I den danske bistandspolitik skal vi således være opmærksom på, at de lande, vi yder støtte til, ikke forbryder sig mod menneskerettighederne og som et mindstemål er inde i en for menneskerettighederne positiv udvikling. Her vil jeg benytte lejligheden til at fremhæve et lille forslag, som Det Konservative Folkeparti snart i nogen tid har arbejdet for, nemlig at vores bistand i højere grad bliver bilateral, dvs. bliver givet direkte og i dialog med dansk erhvervsliv frem for multilateral, så længe – og det vil jeg gerne tilføje – den multilaterale bistand ikke fungerer bedre, end tilfældet er i dag. Vi er ikke religiøse i det spørgsmål, men vi synes, det skal virke bedst muligt, når vi uddelegerer vores støttemidler.

Vi synes også, at projekterne både herhjemme og i de forskellige internationale organisa-